

Fordringshavere og at disses erkjendte Krav udgjøre to Trediedele af alle de anmeldte stemmeberetigede Fordringsers Beløb, eller at den vedtages af tre Fjerdedele af de mødende Fordringshavere, forudsat derhos at disses samlede erkjendte Krav udgjør tre Fjerdedele af de anmeldte Fordringsers hele Beløb. Den svenfke Konkurslov § 99 gaar endnu videre, idet den som første Alternativ har samme Regel, som den norske, men som andet Alternativ kræver et Flertal af $\frac{4}{5}$ baade med Hensyn til Tal og Vægt. I den nyere Tid har man i det Hele været noget tilbøielig til at skjærpe Betingelserne for Ewangsafford, men den norske og den svenfke Konkurslov synes dog i den Henseende at være gaade temmelig vidt. Forslaget har fulgt en Middelvei.

Man har spurgt, om den tvungne Afford skal indskrænkes til at gjælde alene for de egentlige Handlende, eller om den skal finde Anvendelse i alle Konkursboer uden Hensyn til Skyldnerens Stilling. Den preussiske Konkurslov har givet den tvungne Afford almindelig Anvendelse, men har dog samtidigt dermed for Handelsboer givet særegne, Afford begunstigende Regler, som ikke gjælde for andre Boer. Derimod indskrænke de øvrige ovenfor nævnte Love Affordreglernes Anvendelse til egentlige Handelsboer, og til denne Ordning har Forslaget sluttet sig (§ 99). Hvis man stiller sig paa det Standpunkt, at man betragter Ewangsafford som indført væsentlig af Hensyn til Skyldneren, nemlig for at sætte ham istand til igjen at komme i Virksomhed, vil det neppe kunne være tvivlsomt, at Institutionen kun bør finde Anvendelse i Handelsboer. Thi kun naar Skyldneren er Handlende, har den Slutning Noget for sig, at da den Næringsvei, han driver, er en saadan, som efter sin Natur medfører Gasard, saa bør ikke den Omstændighed, at han ved Forhold, som maasse ere ham utilregnelige, tvinges til at standse, gjøre det umuligt for ham fremdeles at søge sit Erhverv i en saadan Stilling, hvilket som oftest vil blive Tilfældet, naar han ikke kommer til Afford, blandt Andet af den Grund, at han da ikke vil kunne skaffe sig Kredit. Naar Talen er om Næringsveie, der ikke medføre saa veksende Vilkaar, som

den egentlige Handel, har den omhandlede Slutning derimod ingen almindelig Gylldighed. Efter hvad der tidligere er anført, er det imidlertid ikke alene Hensigten med Ewangsafford at begunstige Skyldneren, men dette Instituts Hensigt er tillige at sætte en overveiende Slerhed i Fordringshavernes ved Omstændighedernes Magt stiftede Interessentfæb i Stand til at tilveiebringe en fordelagtigere Ordning med Hensyn til deres Tilgodehavende end den, der kan erholdes ved Konkursbehandlingen. Naar denne Betragtning fastholdes, kunde det synes, at Institutionen burde være almindelig. Her til maa imidlertid bemærkes, at det netop er Skyldnerens Stilling som Handlende, der gjør, at Afforden i Regelen vil være den for Kreditorerne fordelagtigste Ordning. For det Første er der, da det for Handlende har en Betydning at komme til Afford, som for ingen anden Samfundsklasse, Anledning til at tro, at Skyldneren, naar han er Handlende, i sine Tilbud om Afford vil gaa saa vidt, som blot nogenlunde muligt. Dernæst frembyder den egentlige Handel eller dermed i Klasse staaende Næringsvei større Udfigt til, at Skyldneren vil blive istand til at opfylde en Afford, hvorved han har paataget sig forholdsvis store Forpligtelser overfor Fordringshaverne. Sa det vil endog, naar Skyldneren er Handlende, kunne ventes, at han, naar Kreditorerne ved at samtykke i Afford hjælpe ham ud over den nuværende Kritis, vil blive istand til senere at yde dem fuldstændig Dækning, Noget, hvortil han, dersom han kommer i gode Omstændigheder, i Regelen vil søle sig moralsk forpligtet. Det er vistnok ikke noget ganske Almindeligt, at Kjøbmænd, som have afforderet, senere ikke blot have betalt deres Kreditorer fuldt ud, men endog ere blevne meget velhavende. Anderledes forholder det sig, naar Talen ikke er om Handlende. Der vil da kun i sjældnere Tilfælde kunne være nogen Udfigt til, at en insolvent Skyldner ved en Afford skulde kunne blive istand til at arbejde sig op igjen, og der vil derfor i Almindelighed ikke være nogen Grund til at antage, at en Afford skulde skaffe Kreditorerne noget synderligt større Udbytte end Konkursbehandlingens Fortsættelse.

Det Anførte vil ogsaa kunne forklare, hvor-